

Огледа се, послуша се – странно усещане на вътрешен гъдел, някакво ирационално доволство, а пък иначе ситуацията беше толкова плашеща. Тъкмо се беше измъкнал извън ареала на Организацията, гонителите го бяха изпуснали. Бавно и без особено резки движения запълзя към гората и се изправи на два крака, чак след като беше влязъл вече доста навътре. "Значи така – партизанин!" Тази странна, отдавна неползвана и нечувана дума отново се породила в съзнанието му. Партизанин.

Няма как да се върне в който и да е град, ще го намерят моментално. Трябва да намери някакво място в природата, където да остане достатъчно дълго. Изведнъж стряскаща мисъл го прободеше малко под сърцето – колко дълго? Ще трябва да става отшелник. Организацията изглеждаше всемогъща. Отникъде не идваха никакви надежди, че начинът, по който светът се управлява сега, ще претърпи някакви промени за добро в каквото и да е бъдеще – дори далечно. „Ами това е – си каза – докато мога, ще живея и ще дишам протестен въздух. Ще има поне едно съзнание на тази планета, което няма да могат да контролират и което няма да е с тях. Един несъгласен. Един знаещ. Не е малко. Засега не мога да направя нищо повече.“ Разгледа гората, усили крачка и знаеше, че му предстои много вървене. Трябваше да стигне река или поток по най-бързия начин, за да може да заличи следите, ако решат да го търсят с кучета. Трябваше после да мине поне още две реки, за да е още по-сигурен. А и разбира се: жизненоважно беше да е колкото се може по-далеч от Организацията. Щеше да е сериозно ходене. Представяше си поне две седмици постоянно вървене, като най-сериозно щеше да е в началото. Опита се малко по малко да възстанови информацията, която някога, в самото начало в Организацията, им бяха изсипали в курса по оцеляване. Беше ранна есен, някакви жълди все щеше да има. Гъби. Смътни спомени заизплуваха в съзнанието му кои са сигурно неотровните сред тях. Имаше все пак известно време да намери убежище преди зимата да се появи. Пребърка джобовете си. Намери химикалка и – какъв прилив на радост – отварачка за бири с миниатюрно сгъваемо ножче към нея! Беше останала от импровизираното барбекю предишната събота. Погледна дрехите си – домашният анцуг и жилетката, лекото яке без ръкави, което някак си беше наденал, преди да хукне... и именно там, в тоя джоб. Каква радост, какво чудо! Като малка пролет наред влажната и сумрачна есенна гора! Отварачка с ножче! Отдавна не се беше радвал толкова много на каквото и да е предмет.

Но нямаше да му е комфортно за дълго. Когато адреналинът спадне, ще почне мъчното. Опита се да се подготви. Вдигна глава и се запъти. Шума, кал, съчки, редки проблясъци на слънчеви лъчи през гъстите клони, вятър и всичко това отново и отново: шума, кал, съчки, редки проблясъци на слънчеви лъчи, храсти, вятър. Много, много дълго, дни наред, Горски беше само една мисъл, концентрирана и устремена: „Напред!“